

δύνατο νὰ καταστή πρόξενος αποτελεσμάτων δ-
λεθρίων.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ὄρυχείου, Κ. Λάτσου, δὲν
ἐβράδυνε νὰ ἐλθῇ. Τὸ ἐπαλήθην συμβεβηκὸς ἐξη-
μίου τὴν περιουσίαν του· ἀλλ' ἦτο αὐτὴ ἀρκούν-
τως σημαντικὴ, ὅπως δυνήθη νὰ παρέξῃ συνδρο-
μὴν ἐπαισητὴν εἰς τοὺς πληγωθέντας ἐργάτας
καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἀπολεσθέντων.

Ὅτε, κατὰ σειράν, ὁ Ἰβάρ ἐδέχθη τὴν ὑπό-
σχεσιν του, ἀνεγνωρίσθησαν ἀμφοτέροι, ὡς ἀρχαῖοι
φίλοι καὶ συνεταιροί· ἡ ἐκπληξίς τοῦ Λάτσου
ὕπῃξε μεγαλητέρα, διότι οὐδὲ νὰ ὑποθέσῃ κὰν
ἐδύνατο, ὅτι ὁ Ἰβάρ ἐδύνατο νὰ καταντήσῃ εἰς
ἡν εὐρίσκειτο σήμερον ἐλεεινὴν πτωχείαν.

Ἰπεσχέθη αὐτῷ τόσον ἐντονώτερον νὰ τὸν βοη-
θήσῃ ἐφ' ὅσον ὁ υἱὸς του δὲν ἠμέλησε νὰ τῷ
γνωστοποιήσῃ τὴν σημαντικὴν ὑπηρεσίαν, δι' ἣν
ὕπῃρχεν ὑπόχρεως τῇ Ἄννα. Καὶ, εὐχαριστῶν μετ'
εὐλαχρινείας ὁ Λάτσου ἐγνωστοποίησεν αὐτῷ τὴν
αἰτίαν τῆς ἐν τῷ ὄρυχείῳ διαμονῆς τοῦ υἱοῦ του.

— Τελειώσας τὰς σπουδὰς του, εἶπεν, ὁ Φρα-
γκίσκος, διαβαίνων ἐντεῦθεν, ἐκ περιεργείας ἐπε-
σκέπη ἀγνωστος τὸ ἀνθρακωρυχείον. Ὅτε μὲ εἶδε
μοὶ ὠμίλησε περὶ τῶν καταχρήσεων, ὅσαι ἐντὸς
αὐτοῦ γίνονται. Ἐπειδὴ δὲ ἤρουντο τὸ δυνατόν
τῆς ἀποδείξεως τοῦ βασίμου τῶν τοιούτων αἰ-
τιάσεων, ἐστοιχημάτισε πρὸς βεβαίωσιν, ὅτι θέλει
διέλθει ἔτος ὀλόκληρον ἐντὸς τοῦ ὄρυχείου, με-
τεμφισμένος εἰς ἐργάτην. Ἄνιψ τοῦ τρόπου, καθ-

ὃν ἡ Ἄννα τὸν ὑπερασπίσθη ἤθελε πληρώσει ἀ-
κριβὰ τὴν τοιαύτην ἀνοησίαν καὶ εὐρίσκειτο ἀ-
κόμη πλησίον ἐδῶ, πάσων ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις,
ὅσας τῷ ἐνέπνευσαν αἱ ὑποψίαι, ὧν ὑπῆρξε τὸ
ἀντικείμενον, ὅτε ἐπῆλθεν ἡ καταστροφή ἡ τοσού-
των δυστυχημάτων πρόξενος γενομένη.

Ὁ Κ. Λάτσου εἶδεν ὅτι Ἰβάρ νὰ κάμῃ ἔ-
φειν τῆς δίκης του, καὶ τῷ παρέσχε τὰ ἀναγ-
καῖα χρήματα πρὸς διεξαγωγὴν αὐτῆς. Ἢδῃ ὁ
Ἰβάρ ἐκέρδησε τὴν δίκην του, καὶ ἀγχινοὺς καὶ
δραστήριος ὑπάρχων ἐντὸς ὀλιγίστων ἐτῶν ἐπα-
νεκτήσατο ἐντελῶς τὴν περιουσίαν του.

Αἱ δύο οἰκογένειαι ἔμειναν ἔκτοτε φίλαι, καὶ
μετὰ πέντε ἢ ἕξ ἔτη ἠνώθησαν καὶ διὰ τοῦ γά-
μου τοῦ Φραγκίσκου καὶ τῆς Ἄννης, γενομένης
τῆς ὠραιότερας νεάνιδος τῆς Κομητείας ὀλης.

— Δὲν ἐδικαιούμην λοιτὸν λέγων σοι : Θάρ-
ρει ! ὦ ἀγαθὲ ἄγγελε τοῦ ἀνθρακωρυχείου, εἶπε ἀ-
ναστενάζων ὁ νεανίας, ὅτε ὠδήγει τὴν μνηστῆν
αὐτοῦ πρὸς τὸ θυσιαστήριον.

— Ὁ Θεὸς ἠγγρεύει ἐπ' ἐμοί, τῶνόντι, ἀπε-
κρίθη αὐτῇ, καὶ σὺ ὑπῆρξες ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ
Θεοῦ αὐτοῦ !

Ἰάκωβος δέ, ὁ υἱὸς τῆς ἀγαθῆς Λουκίας, προα-
χθεὶς εἰς βαθμὸν ὑποδιδασκάλου, τῇ διδασκαλίᾳ
τῆς Ἄννης, ἐπετρέπη τὴν ἐν τῷ ὄρυχείῳ ἐφαρμο-
γὴν ὄλων τῶν βελτιώσεων ὅσας ὑπεσχέθη ὁ
Φραγκίσκος.

ΔΑΚΡΥΑ.

Ἰπὸ Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑ.

Ἐφαγε τόσους, οἰκείους καὶ ξένους, ἡ γῆ ἐκεῖ κάτω,

Ἐπάθε τόσα ἡ Σύρος, ἡ Μύκονος ἔκλαυσε τόσον,

Ἐφυγον πλὴν αἱ Ἀθηναίαι τὴν μαστίγα εἶπομεν πάντες,

Μάταιοι ποῖος ἀνέγνω ποτὲ εἰς τὴν βίβλον τῆς μοίρας ;

Ποῖος γνωρίζει θνητὸς μετὰ μίαν στιγμὴν τί θά γίνη ;

Ἄλλα βουλαὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἄλλα τὸ θεῖον κελεύει.

Δαίμων στυγνὸς ἐπλανᾶτο νυκτὸς, καὶ ἡμῶν κοιμωμένων,

Πᾶσαν τὴν πόλιν ἐχλεύαζε, καὶ ἔρριπτε σπόρους θανάτου.

Ἄνθρωποι, κλαύσατε, ἄλυτον ἄγετε πένθος, Ἀθηναί.

Ἄγγελος θρήνων πολλῶν ὁ ψυχρὸς προπορεύεται φόβος,

Κρίσεις παράγων πολλὰς καὶ ταραττῶν τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων.

Ὅπως μορφοῦται ὁ δαίμων, καὶ δάκνει τὸ πρῶτόν του θύμα,

Δάκνει τὸ δεύτερον, καὶ ἔνδον παχείας τοῦ νότου ὀμίχλης

Κρύπτεται, στίζων τὰ θύματα ὅσα κατόπιεν θά πλῆξῃ.

Οὕτω, λανθάνων, δριμύς, ἐνεδρεύει τὴν δύστηνον πόλιν,

Κ' αἶφνης ἐν τρίτῃ νυκτὶ φανεροῦται, κτυπᾷ καὶ φονεύει.

Ἄπτε, λαεὶ, νεκρωσίμους λαμπάδας, καὶ λίβανον καῖε.

Ποῦ ὠδήγεις τοῦ Βλαστοῦ δακρυσημένα τὰ νήπια, Κρίνε ;

Φεύγουν τοὺς θρήνους τὰ δύστηνα· πλὴν δὲν ἔχουν πατέρα.

Δάκρυ δὲν ἔχω νὰ χύσω — μοὺ θλίβουν πυκνὰ τὴν καρδίαν —

Στρέφω τὸ βῆμ' ἄλλαχού, καὶ κλαυθοὶ μὲ σπαράττουν καὶ ἄλλοι.

ῥέετε, θρήνοι καὶ δάκρυα, μνήμη πικρᾶς δορυφόροι.
Πνεῦμα τυφλόν, τὴν τροφὴν τῆς ζωῆς πανταχοῦ φαρμακόνον,
Πάντας λυμαινεται, πλοῦσιον, πένητα, γέροντα, νέον.
Νέα καὶ ἄλβιος ἦσο καὶ πλήρης θελήτρων, Μαρία,
Μόλις πλὴν μέσῳ νυκτὸς τὴν στολὴν τῶν χορῶν ἀπεδύθη;
Μόλις τοῦ ὕπνου τὴν δέσιν εἶπε τ' ὠραῖόν σου στόμα,
Κ' ἔλαχες κλῆρον πικρόν. Δυστυχῆς! σὺ καλῆ, σὺ ὠραία
Πλέον ἐδῶ τῶν χορῶν δὲν θὰ φέρῃς τὸ ρόδιον στέμμα,
Οὔτε τῆς Σμύρνης θὰ πλεύσης ποτὲ τὸ κατάργορον κύμα.

Θρήνη, Γεώργιε· τάφος ῥοφᾶ τὴν καλὴν ἀδελφὴν σου.
Ὅλα ὁ τάφος ῥοφᾶ ἐδῶ κάτω, τὸν πλοῦτον, τὸ κάλλος, τὴν δόξαν,
Ὅμως οἱ μένοντες μίαν ἐγείρουσιν παρήγορον πλάκα,
Ἐνθα οἱ θρήνοι καὶ τ' ἄνθη τιμοῦν τῶν ἀπόντων τὴν μνήμην.
Τώρα δ' ἡμεῖς ἕνα μόνον βαθὺν ἀνεσκάψαμεν τάφον,
Ὅπου καλοῦς τε καὶ φαύλους κοινὴ συμφορὰ συγκαλύπτει,
Ὅπου, κηδείας περιφρων, ἡ ἀσθεστος τήκει τὰς σάρκας.

Νύμφαι, φορέσατε μαῦρα, γυναῖκες, κτυπάτε τὰ στήθη.

Τίς, Θεοδώρα, σὲ νέμεται πόνος, τί ἄλγος σὲ τρώγει,
Κ' ἔκλινες οὕτω τὸ μέτωπον κρῦον, τὰ βλέμματα ζένα;
Δὲν σὲ φαιδρύνει ὁ νέος βαθμὸς τοῦ καλοῦ Ἀξέλου σου;
Πῶς εἰς ἀπόγνωσιν, πῶς εἰς πικρίαν ἐστράφ' ἡ χαρὰ σου;
Ἢ συμφορὰ! εἰς ἀγκάλας θανάτου ὁ σύντροφος σπαίρει.
Πρὶν ἢ τοῦ οἴκου συντρέψῃ τὴν ἀγκυραν δαίμων ἀλάστωρ,
Δύστηνε, λάβε τ' ἀθῶά σου τέκνα, κ' ἐμπρὸς τῶν εἰκόνων
Κλῖνε τὰ γόνατα, αἶρε τὰς χεῖρας, εἰς δάκρυα λύου...
Μοῖρ' ἀδυσώπητος ἔκλεισε, φεῦ, τοῦ ἔλεους τὰς πύλας.

Κρύψον μὲ σκέπη, μὲ σκέπη πικρὰν τὰς ὄψεις, Θεοδώρα.

Πῶς ἠρημώθης, ἡ πλήθουσα κόσμου, ἡ εὐθυμος πόλις,
Πῶς τοῦ μετώπου σου ἔπεσαν τ' ἄνθη χαμαὶ, μαραμμένα;
Ποῦ ἡ χαρὰ σου καὶ ποῦ ἡ προτέρα μολπή τῶν κυμβάλων;
Πῦρ ἐπὶ σὲ φλογερὸν ἢ ὄργη τοῦ Ἰψίστου ἐχύθη,
Θρήνοι ἐξέρχονται ὅθεν ἠκούσαντο πρὶν μελωδίαί,
Μόνον δ' ὄρω εἰς τοὺς δρόμους ὠχροὺς διαβάτας ὀλίγους,
Μόνον νεκροὺς ἀκηδεῖς, ἀγομένους εἰς ἀδακρυν τάφον.

Φέρεσον μαῦρα, ἡ πρώην καλλίστη Ἑλλήνων Καθέδρα.

Ποῦ, Θετταλὲ, σὲ κομίζουσι ἀκήδευτον βάνασοι χεῖρες;
Πρόωρον πῶς τὸν πικρότατον πλοῦν τῶν νεκρῶν δοκιμάζεις;
Ὅταν τοῦ βίου ὁ κῆπος γελᾷ πρὸ ἡμῶν καρποφόρος,
Ὅταν αἱ ἴραι, μὲ πράσινα φύλλα στεμμέναι, χορεύουν,
Ἄδικον εἶναι νὰ σβύσῃ χλωρὰν ἠλικίαν ὁ τάφος.
Τίς θὰ σὲ κλαύσῃ νεκρὸν; εἰς ἐπέζησε μόνον οἰκτεῖς,
Πάντας, γονεῖς, ἀδελφὴν, ἢ αὐτὴ κατεπόνθησε μοῖρα.

Δέξαι, ὦ φίλη ψυχῆ, τὸν ἐγκάρδιον τοῦτόν μου θρήνον.

Κάθυγρος νότος, τροφὴ τοῦ δεινοῦ, τὸν ἀέρα πιέζων,
Ὄρη καὶ δάση καὶ θάλασσαν, ὅλα μὲ πάχυνν σκεπάζει,
— ὡς καὶ ἡ φύσις αὐτὴ τὴν μεγάλην θρηνεὶ δυστυχίαν —

Εἶτα ὁ φόβος, ἐπίκουρος ἄλλος, τὸ νόσημα τρέφει,
Πᾶσα καρδιά μαραίνεται, πᾶσα ἐλπίς ματαιοῦται,
Εἰς δ' ἐκ μυρίων ψυχῶν, ἀλλὰ μάτην, ἐξέρχεται πόθος,
Χῦσον, Πεντέλη, τὸ πνεῦμα τῆς Ἄρκτου, νὰ σώσῃς τὴν πόλιν.
Μὴ πρὸς τὰ ὄρη, λαὲ, ἀποτείνης τὸν μάταιον πόθον,
Στρίψον αὐτὸν ἀλλαχοῦ· ὁ δυνάμενος μόνον σὲ σώζει.
Τρέματε πάντες· ὁ νότος φυσᾷ, τὸ κακὸν πλεονάζει.

Πέλαγος εἶναι καὶ σκότος τυφλόν ἢ ἐπίβουλος νόσος,
Ὅπου ὁμοῦ ναυαγοῦν προφυλάξεις καὶ νοῦς κ' ἐπιστήμη.
Μάτην φιλάθρων, σεῖς ἰατροί, ἐπληροῦτε καθήκον,
Μάτην ἐσπεύδετε ὅπου ἀνάγκη πικρὰ σᾶς ἐκάλει.

Ἄπαξ ἀρπάσας, δὲν ἄφινε πλέον ὁ δαίμων τὸ θῆμα,
 Οὐδ' ἠλαβήθη κ' ὑμᾶς, ἀγαθὸν ἓνα σύντροφον θύσας.
 Ἔχε τὴν γῆν ἐλαφράν, δυστυχῆ συμπολίτα Σταυρίδη,
 Στρέφεται τέλος ἄλλου εὐσεβῆς ἢ εὐχὴ τῶν πασχόντων.
 Πᾶσαν τὴν πόλιν πληροῦν σοβαρᾶς λιτανείας οἱ φθόγγοι,
 Ὅλα τὰ στόματα ψάλλουν, Ἐλέησον, Πλάστα, τὴν πόλιν,
 Πᾶσαι πετοῦν αἱ ψυχαί, μὲ τὸν νοῦν, πρὸς αἰθέρια ὕψη.
 Πίστειος κόκκος καὶ εἰς ἂν ὑπάρχη, βουνὸν ἐκτοπιζεῖ,
 Μῦρον ἀρέσκον Θεῷ ἢ ἐγκάρδιος δέησις εἶναι.
 Νεῦς τὸ μέτωπον τέλος ὁ Πλάστης, οἰκτεῖραν τὴν πόλιν,
 Κ' ἔπαυσε πλέον ἡ νόσος, ὡ πόσους μᾶς ἤρπασεν ὄμμα;
 Ποῦ, ποθητὴ τῆς καρδίας μου φίλε, ποῦ εἶσαι, Τυπάδε;
 Τ' ὄπλον σου λάβε καὶ σπεῦσον· χιῶν τὴν Πεντέλην λευκαίνει,
 Ἔτοιμον τ' ἄχημα, σὲ κυνηγοὶ περιμένομεν φίλοι.
 Ἄλαλος μένεις; . . . ὦ μήπως νωπὸν τ' ἀδελφοῦ σου τὸ χῶμα
 Σ' ἐλκυσεν; . . . οἴμοι, καὶ σὺ τὸν ἀτέρμονα ὕπνον κοιμάσαι.
 Πῶς τόσον νέος εἰς τ' ἄδυστα σκόπη τοῦ ἄδου κατέβης,
 Σὺ γεννημένος νὰ πλεύσης τοῦ βίου τὸ εὐχαρι κῦμα;
 Ἄλλος, οὐαί, εἰς τὰ δάση τὸν σκύλον σου ἔχει θηρεύων,
 Ἄλλος ἱππεύει τὸν ἄχαριν ἵππον σου, δύστηνε φίλε.
 Μίαν σου θραῦσον, ὦ λύρα, χορδὴν· ἡ καρδία μου κλαίει.
 Ὅπου στραφῶ μοῦ βαγίζου βαρεῖς κοπετοὶ τῆ καρδίαν,
 Ὅπου γυρίσω κατῆφειαν βλέπω κ' ἐμβλήματα πένθους.
 Φίλοι ἐδῶ καὶ οἰκτεροὶ θρηνοῦν τὴν καλὴν Πολυίμην,
 Ἥτις ἀφῆκε σχολεῖον κενὸν καὶ πατέρα πεινῶντα.
 Κλαίουν ἐκεῖ τὸν Σωμάκην τὰ δύστηνα τέκνα κ' ἡ χήρα,
 Ἄλλοι δὲ ἄλλους, παντοῦ βασιλεύουν ὀδύνας καὶ θλίψεις.
 Ἄφετε, νύμφαι, τοὺς πρώτους χοροὺς καὶ κτυπάτε τὰ στήθη.
 Μίαν ἀπήνησα χθὲς εἰς τὸν δρόμον πενθοῦσαν γυναίκα,
 Κ' ἔχουσα δάκρυ γνωρίσας τὴν Φρόσων, τὴν ἄμοιρον χήραν.
 Χῶμα καὶ σοῦ τὴν πρεσβυτὴν ῥοφᾶ ἡλικίαν, Βενθύλε,
 Ἄδικον χῶμα.
 Θρηνεῖτε αὐτὸν, λειτουργοὶ τῆς παιδείας,
 Ἄγετε πένθος καὶ σεις, μαθηταὶ τοῦ καλοῦ διδασκάλου.
 Τίς νὰ μοὶ δείξη τὴν γῆν ἣτις κρύπτει τὸν ἄριστον πάντων;
 Ποῦ νὰ ζητήσω, Γεννάδιε, ποῦ τῆς ταφῆς σου τὸν τόπον;
 Μαύρην κυπαρίσσον, ὅπου κοιμάσαι, ποθῶ τὰ φυτεῦσά,
 Γόνυ νὰ κλίνω ποθῶ καὶ νὰ σπείρω ἐν ἄνθος κ' ἐν δάκρυ.
 Μάτην, οὐαί, τῆς ταφῆς σου νὰ ἴδω ζητῶ ἐν σημείον,
 Μάτην ζητῶ κ' ἐλαχίστου σημείου παρήγορον γράμμα,
 Ἰδε κοιμᾶται πατὴρ διδασκάλων, ἀπόστολος φῶτων.
 Ἄνευ ὀνόματος, τοῦτο καὶ ἤρκει νὰ δείξη ποῦ κείσαι,
 Χῶμα πλὴν ἄκριτον σὲ τὸν ἀοίδιμον ἄνδρα καλύπτει.
 Λύκεια, κλεισθήτε, ἄλυτον ἄγετε πένθος, αἱ Μοῦσαι.
 Ἄν τῶν τιμῶν ἐστερήθη τοῦ τάφου εἰς μαύρας ἡμέρας,
 Ἄν δὲ τὸ Γένος ποτὲ οὔτε μάρμαρον ἐν τῷ ἐγειρῆ,
 Εἰ μὴδὲν ἄλλο, κἂν πλέκουσα σὺ κυπαρίσσινον στέμμα,
 Γράφον τὸν βίον του, πότνια μήτηρ Μουσῶν, Μνημοσύνη.
 Νήπιον ἔτι, διψῶντα παιδείας, ἀλλ' ἄμοιρον πλοῦτου,
 Μοῖρα ἡμῶν εὐεργέτις ὠδήγει αὐτὸν εἰς Δαχίαν,
 Ὅπου τὸ γάλα Μουσῶν ὁ κλεινὸς τὸν ἐπότισε Λάμπρος.
 Ἦσαν ἡμέραι δακρύων, τὸ δούλον βαρύνουσαι Γένος,
 Τρέφουσαι μόνον ἐλπίδα διττὴν, τὴν θρησκείαν καὶ γλώσσαν.
 Ἄνευ τῆς Πίστειος, ἄνευ τῆς γλώσσης Ἑλλάς δὲν ὑπῆρχε
 Δόξα, Γεννάδιε, δόξα εἰς σὲ τὸν γενναῖον υἱὸν τῆς·
 Εἰκοσιν ἔτη ἐδίδασκες σὺ τῶν Πλατῶνων τὴν γλώσσαν
 Ὅτε ἡ πέδη τῶν δούλων εἰς εἶφος δέξῃ μετεπλάσθη,
 Ὅτε, εἰς μέγαν ἀγῶνα, τὸ βούκεντρον ἐγεινε λόγχη,

Τότε δὲ τότε λιπὼν τὴν Σχολὴν τῆς σοφῆς Γερμανίας,
Ἐδρῆμες ὅπου ἡ γῆ ἐποτίζετο μ' αἶμα μαρτύρων,
Ὅπου ἐπάλαιον δύο, ἀντίθετα ὄλωσ', στοιχεῖ,
Τοῦτο ἀλήθεια, ψεῦδος ἐκείνο —

Ὅτε τὰς λόγχας ἡμῶν ὁ κλυτὸς Φαβίερος ὠδήγει,
— Ἥθελ' ἐκείνος παντοῦ νὰ ἰδῆ τοῦ Σταυροῦ τὴν σημαίαν —
Ρῆτωρ ὀπλίτης καὶ οὐ, μετ' αὐτοῦ, εἰς τὴν Κάρυστον ἦλθες.
Ὅτε δ' ὁ Ἄρψ σατραπίης τὴν Πέλοπος γῆν ἐπλημμύρει,
Κ' ἔμενον ἄλλοι νωθροὶ θεαταὶ τοῦ μεγάλου κινδύνου,
Στὰς ἐν τῷ μέσῳ προμάχων πολλῶν, ἐρίζοντων πρὸς ἄλλους,
Σὺ μὲ τοῦ λόγου τὴν δυναμιν πάντα μαλάξας τὰ πάθη,
Ἐπίσας ὄλους νὰ δράξουν τὰ ὄπλα φιλοῦντες ἀλλήλους.
Τέλος ἐπλήρου τοῦ χρόνου τὴν λάγνηνον βούλησιν θεία,
Σύμμαχοι δὲ κραταιοί, τὴν καλὴν ἐκατόμβην τῆς Πύλου
Θύσαντες, φέρουν ἐδῶ τὸν ἀνδρείον στρατὸν τοῦ Μαιζῶνος,
Κ' ἔντρομος φεύγει ὁ ἄρψ, ἡμᾶς βλασφημῶν ἐλευθέρους.
Ἰσροφάντης παιδείας καὶ ἄλλα τριάκοντα ἔτη,
Ἄπαν τὸ Γένος, ἀσίμνηστε σὺ, εὐηργέτης διδάσκων,
Ἄφησας ὄμως τὰ τέκνα σχεδὸν ἐνδεδῆ καὶ τοῦ ἄρτου.
Δύστηνα τέκνα, τὴν μαύρην τοῦ οἴκου του κλείσατε θύραν,
Λύκεια κλείσθητε, ἄλυτον ἄγετε πένθος, αἱ Μοῦσαι.
Τοῦτό μου ἦτο τὸ ὕστερον δάκρυ, ὁ πρῶτιστος θρήνος.

Τὸ ποιημάτιον τοῦτο καὶ ἕτερον, Ἡ τελευταία
νῦξ ἐπιγραφόμενον, ἐνίκηθησαν ἀμαχητὶ εἰς τὸν
ἐφετερινὸν ἀγῶνα. Ἄν καὶ ἐτάχθησαν — ὡς τοῖς
ἔπρεπεν — εἰς ἐσχάτην βαθμίδα, οἱ τέσσαρες ὁ-
μως ἀγωνοδίκαι, ἐπιεικέα ἀναμφιβόλως φερόμε-
νοι, ἀπήγγειλον δημοσίᾳ, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν
τῆς ἀποφάσεως, μέρη τινὰ, ὡς καλὰ δέθην καὶ

ταῦτα δὲν ἦσαν τὰ ἐκλεκτότερα. Ἐμαθον δὲ ὅτι
οἱ ἐξάμετροί μου δὲν ἤρσαν εἰς τοὺς διδασκάλους
τῆς ποιήσεως, διότι δὲν εἶχον τὰς κλασικὰς το-
μάς, τὰς τομάς τὰς ἀνυποφεύκτους. Πρῶτην φο-
ρὰν ἀκούω ὅτι ἡ ποίησις πρέπει νὰ τέρπη τὴν ὄ-
ρασιν, καὶ οὐχὶ τὴν ἀκοήν. Ἐλπίζω νὰ μάθω βρα-
ούτερον καὶ ἄλλα, ἀγνωστα προτοῦ εἰς ἐμέ.

Z.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 6θ.)

Οἱ παῖδες καὶ αἱ παιδίτκαι εἶχον κατασκευα-
σμένας εἶδος σφενδονῶν τινῶν εἰς τὰς ὁποίας
ἔθετον πέτρας καὶ μάλιστα ὄγκον τινὰ μολύ-
βδου μὲ τρίπον ἴδιον εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ ἄ-
γνωστον ἦδη εἰς ἡμᾶς, ὅστις ἐξερχόμενος μὲ ἀ-
κάθεκτον ὀρυθὴν ἐπέτα καὶ ἐκτύπα μικρὰ ζῶα,
τόσον ἐπιτυχῶς, ὥστε παρευθὺς ἐφρονεύοντο ἢ βα-
ρίως ἐπληγόνοντο καὶ τότε ἔτρεχον ὁρμέως καὶ
παρελάμβανον τὸ θῦμά των ὅπερ ἔφερον καὶ πα-
ρέδιδον εἰς τοὺς ἄρχοντας, οἵτινες ἦσαν ὑπόχρεοι
νὰ κηρύττωσι τὰ ὀνόματα τῶν τοιούτων νικητῶν,
οἵτινες ὄσσην πλείονα ἐπιτηδεύειντα εἰδείκνυον, τό-
σον καὶ ἐτιμῶντο καὶ ἀπηγάγοντο οἴκαδε μετὰ
κρότου μουσικῶν ὀργάνων.

Παρὰ τὰς Πάτρας ὑπῆρχε ναὸς κάλλιστος τῆς
Λαφρίας Ἀρτέμιδος, εἰς ὃν ἐγένετο ἕτερα δια-
χυτικὴ ἐορτὴ, καθ' ἣν ἔτρεχε πανταχόθεν ἡ νεο-
εὐτέρπ. τόμ. Η'. φυλλ. 61

λαία διὰ νὰ συμμεθέξῃ εἰς τὰ ἐν αὐτῇ γινόμενα.
Ἡ ἐορτὴ ἤρχιζεν ὡς ἐξῆς. Περὶ τὸν βωμὸν ἐ-
σχημάτιζον κύκλον ἐκ χλωρῶν ξύλων ὀρθίω ἐκ-
καίδεκα ἕκαστον πηχῶν, ἐντὸς δὲ αὐτοῦ ἔθετον
ἕτερα ξύλα ξηρότατα, ἐσχημάτιζον δὲ καὶ ἐξω-
τερικὴν ἀνοδὸν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ἐπομένως ἐποίουν
πομπὴν μεγαλοπρεπεστάτην τῇ Θεῷ ἐν ἣ προη-
γούντο ὅλοι οἱ πομπευόμενοι, εἶπετο δὲ ἡ ἱε-
ρεῖα ἧτις ὄφειλε νὰ ἦναι παρθένος πάντοτε ὀχου-
μένη ἐφ' ἄρματος ἐζευγμένου δι' ἐλάφων καὶ
οὕτως ἐτελείονε τῆς πρώτης ἡμέρας ἢ τελετῆ.
τὴν δὲ ἐπιούσαν εἰσεβάλλον εἰς τὸν βωμὸν ζῶ-
σας ὄρνιθας· ἐδωδύμους καὶ διάφορα ἄλλα ἱερεῖα,
ἔτι δὲ χοίρους ἀγρίους καὶ ἐλάφους καὶ δορκά-
δας πρὸς δὲ καὶ λύκων καὶ ἄρκτων σκώμους καὶ
ἄλλα θηρία καὶ καρπὸν δένδρων ἡμέρων, εἰς ἃ
ἐνέβαλλον ἕκαστα πρῶτον τὸ πῦρ ὅπερ ἀναδιδό-
μενον ὀρμητικῶς διεδίδετο εἰς τὰ ξύλα καὶ εἰς
τὰ ζῶα τὰ ὅποια ὀλοκαύτμα ἐγένοντο· ἐὰν δὲ
τινα τῶν θυσιαζομένων ἐξέφευγον, ἦσαν ὑπό-
χρεοὶ οἱ θύται νὰ ἐπαναφέρωσιν αὐτὰ πάλιν εἰς
τὸν βωμὸν ἵνα λάβωσι τὴν προωρισμένην αὐτοῖς
τύχην. Μετὰ τὴν θυσίαν ταύτην ἀπῆρχοντο εἰς
τὸν παρακείμενόν τῳ ναὸ τῆς Ἀρτέμιδος ναὸν τῆς
Παναχαΐδος Ἀθηνᾶς ὅπου ἤρχοντο τῆς ἐορτῆς διὰ